

РЕШЕНИЕ

№ 4613

гр. София, 06.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 08.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **3271** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.126-178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.10а от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/.

Образувано е по жалба на Г. С. /G. S./, [дата на раждане] в С., Х., И., гражданин на И., с паспорт № S3012111, издаден от паспортна служба на И., валиден до 08.05.2028 г., чрез адв. П. П., срещу Отказ за издаване на виза вид “С“, постановен от консулско длъжностно лице в Посолството на Република България в [населено място], И., обективиран върху стандартен формуляр с дата 07.03.2022 г.

В жалбата са въведени оплаквания за незаконосъобразност на акта, аргументирани със следните твърдения: липса на мотиви, за каквито не може да се счита позоваването на разпоредбата на чл.10, ал.1, т.17 и т.24 ЗЧРБ; неяснота относно волята на административния орган, обуславяща засягане на правото на защита на молителя и препятстване на съдебния контрол за наличие на предвидените в материалния закон условия за отказ – отменително основание по чл.146, т.4 АПК и ТР № 4/ 2004г. на ВАС. Твърди се, че ако органът е имал съмнения относно представените документи, е следвало да даде указания на апликанта, в изпълнение на които е могъл да достигне до друг извод за крайния си акт. Иска се отмяна на отказа и връщане на административната преписка на органа за ново произнасяне. Претендира разноси по списък

В открито съдебно заседание, пълномощникът на жалбоподателя адв. П.Б. поддържа оспорването на сочените в него основания.

Ответникът – завеждащ консулската служба в Посолство на Република България в Д. - И., чрез представител по пълномощие А. Г., отрича основателността на жалбата. В писмени бележки посочва, че решението за отказ на виза е взето след всестранин, подробен анализ на всички документи по преписката касаещи, както апликанта, така и туроператорите, организирали групата. Сочи, че консулското длъжностно лице в посолството в Д. няма правомощия за вземане на самостоятелни решения, като решението за отказ е взето от компетентния служител в отдел „Визов център“ към дирекция „К. отношения“, съгласно т.1 от Заповед № 95-00-254/03.10.2011 г. на министъра на външните работи. В тази връзка препраща към мотиви, касаещи други случаи, свързани с туристически групи, организирани от същите туроператори, като сочи, че на апликантите са издадени откази за получаване на визи тип „С“, поради породени съмнения за достоверността на изложените мотиви за издаването им. За конкретния случай, посочва, че в съдържащите се по преписката документи липсват доказателства за предишна визова история на жалбоподателя, като излага съмнения във връзка с избора на Република България от жалбоподателя за първа туристическа дестинация, предвид вложения ресурс. Не претендира разноси.

От фактическа страна се установява:

Със Заповед № 95-00-254/03.10.2011 г. /л.49/, министърът на външните работи упълномощил директора на дирекция „К. отношения“, началника на отдел „Визов център“ и служителите в отдел „Визов център“, на основанията по чл.10 от ЗЧРБ, да вземат решения за отказ за издаване на визи. В заповедта е посочено, че ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на РБ следва да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да съставят, подписват и връчват/съобщават на заинтересованите лица формулярите по образец, съгласно Приложение № 7 към чл.34,ал.1 и Приложение № 8 към чл.34,ал.2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим за уведомление и обосновка на отказа на издаване на визи, анулиране или отмяна на визи, като в случай на отсъствие на консулското длъжностно лице, формулярите по т.1 да се съставят, подписват, връчват /съобщават от определен със заповед на ръководителя на съответното задгранично представителство на РБ-заместник на консулското длъжностно лице, а в задграничните представителства, където ръководителят на представителството изпълнява и функциите на консулско длъжностно лице, той сам може подписва формулярите.

Със Заповед № Ав-02-2/04.01.2022 г., посланикът в посолството на Република България в [населено място], И. наредил Е. А. М., назначен със заповед № Т-927/13.07.2018 г. на министъра на външните работи, дългосрочно командирован със заповед № К-382/13.07.2018 г., изм. със заповед № К-757/30.12.2020 г. като дипломатически служител – съветник, консул в посолството на Република България в Д., да изпълнява в пълен обем функциите на завеждащ „Консулска служба“, в това число по обработване на заявления за визи и за работа с НВИС, да подписва формуляри по приложение № 7 към чл.34 от НУРИВОВР за уведомяване и обосновка за отказ за издаване на виза, анулиране и /или отмяна на виза на граждани на трети страни и формуляр към приложение № 8 към чл.34,ал.2 от на НУРИВОВР за уведомяване и обосновка на отказа за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза / на член на семейство на граждани на ЕС, който не гражданин на ЕС.

На 22.02.2022 г., жалбоподателят депозирал заявление, с рег. № DEL22000416 за

издаване на виза вид“ С“, с цел туризъм в Република България /л.29/, към което приложил копие на валиден паспорт, банкови извлечения от личната му банкова сметка, в уверение на това, че разполага с достатъчно финансови средства, вкл. данъчна декларация, подадена електронно на 17.01.2022 г. /л.110/, доказателства за закупени самолетни билети /л.143/, доказателства за сключена застраховка живот и злополуки (л.124) и доказателства за налични, на името на жалбоподателя, резервации в хотели на териториите на България и Румъния /л.86-л.109/, в които следвало да отседне.

С писмо, изх. № Ко-34-60/23.02.2022 г. /л.63/, от посолството в Д., И. е изпратена грама до МВнР, КО, която съдържа информация, че организаторите на пътуването на групата кандидати за туристически визи, в която бил включен и жалбоподателят, са отново същите фирми, организатори на група, върната от летището в Д. на 22.01.2022 г., а именно фирмите [фирма], а от индийска страна G.'z G. E.&V. S. P. L.. Посочено е, че от индийската фирма за групата е предплатен депозит в размер на 8000 евро, като е предоставен ваучер от фирма [фирма] и хотелски резервации в „Н. С.“, хотел „Р.“, П., хотел „Р.“, Р. и хотел „Р.“, Б.. Във ваучера било описано, че екскурзията щяла за започне от летище С. на 09.03.2022 г. и следвало да приключи на 17.03.2022 г. на летище Б.. От представените резервации за самолетни билети било видно, че маршрутът следвало да се осъществи по следния начин: Д.-Д.-С.-Доха-Д., с отпътуване 09.03.2022 г. и връщане на 18.03.2022 г. В комплекта документи апликантите представили график за друга екскурзия от 02.11.-08.11.2021 г. по маршрут С.-П.-Б.-С., в която не били участвали. От изисканите документи от G.'z G. E.&V. S. P. L., било установено, че за предходните три години фирмата е била на загуба, а към датата 16.02.2022 г. разполагала със сума в размер на 17 100 евро, внесена на същата дата, а към 15.02.2022 г. наличната сума по банковата сметка на фирмата била в размер на 4181 евро.

Видно от Стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза приложение № 7 към чл.34, ал.1 от НУРИВОВР с адресат жалбоподателя – Г. С. /л.47 гръб/, от посолството на Република България в Д., И., подписано от консула Е. А. М., заявителят е уведомен, че издаването на виза е отказано.Посоченото в акта правно основание е чл.10, ал.1, т.17 и т.24 ЗЧРБ – не може да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен трансфер, както и са налице основателни съмнения, относно надеждността на направените от чужденеца заявления.

Стандартният формуляр с дата 07.03.2022 г. е връчен лично, срещу подпис на жалбоподателя на 17.03.2022 г.

По делото е приложен ваучер от фирма [фирма] /л.115/, видно от който като начална точка на екскурзията е записано летище С., с дата на пристигане 09.03.2022 г.. На същата дата е предвидено настаняване в „Н. С.“, следва настаняване в хотел „Р.“, П. на 11.03.2022 г., на 13.03.2022 г. в хотел „Р.“, Р., а на 14.03.2022 г. в хотел „Р.“, Б.. Във ваучера е описано, че екскурзията следва да приключи на 17.03.2022 г. на летище О., Б..

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е процесуално допустима, подадена на 31.03.2022г., в законоустановения четиринадесетдневен срок по чл. 149, ал. 1 АПК от лице, имащо правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на обжалване административен акт.

Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 146 от АПК, в настоящото производство съдът проверява законосъобразността на оспорения акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на законоустановената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби, относно издаването му. По силата на чл. 9г, ал 1 от ЗЧРБ оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в МВнР, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците - за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1.

Със Заповед № 95-00-254 от 03.10.2011 г. на министъра на външните работи са определени длъжностни лица от Дирекция „К. отношения“ на МВнР, компетентни да вземат решения за отказ за издаване на виза, и е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулски представителства да определят с писмена заповед консулски длъжностни лица, които да съставят, подписват и връчват формулярите по образец.

Актът е издаден от компетентен орган - Е. А. М. - консул, определен с нарочна заповед № Ав-02-2/04.01.2022 г. на посланик в посолството на Република България в [населено място], И. за консулско длъжностно лице, което може да съставя, подписва и връчва/ съобщава на заинтересованите лица формулярите, посочени в Приложение № 7 и №8 и да издава и отказва издаването на визи, анулирането им и отмяна на виза /л.51/.

Спазено е изискването за форма на акта: той е обективизиран върху стандартен формуляр за уведомяване и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите по приложение №7 към НУРИВОВР, изискуеми и от общите изисквания на АПК. Вписани са съответните разпоредби от приложимия нормативен акт - чл.10, ал.1, т.17 и т.24 от ЗЧРБ, има и кратко описание, възпроизвеждащо текста на разпоредбите „не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит“, както и не „са налице основателни съмнения относно направените от чужденеца изявления“. Съдът намира, че писмо, изх. № Ко-34-60/23.02.2022 г. съдържа мотивите на издадения отказ за издаване на виза вид „С“. Тези мотиви, заедно с посоченото в отказа основание по чл.10, ал.1, т.17 и т. 24 ЗЧРБ, удовлетворяват изискванията за форма чл.59, ал.2, т.4 АПК, поради което възраженията на жалбоподателя за липса на мотиви са неоснователни. Съдът намира, че в хода на административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, обуславящи отмяната на оспорения индивидуален административен акт.

По отношение приложението на материалния закон, съдът намира следното:

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС е да притежава виза и това изискване е валидно за случая, по отношение на жалбоподателя. Видовете визи, посочени в чл.9а ЗЧРБ се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България – чл.9г. от Закона и чл.10, ал. 1 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР). Целта на въведения разрешителен режим по отношение влизането и пребиваването в РБ на чужденци – граждани на трети страни,

упражняването на който се основава, освен на ЗЧРБ, на НУРИВОВР и на други, вътрешноведомствени актове, е свързана преди всичко с националната сигурност.

В разпоредбите на чл.10, ал.1 ЗЧРБ са регламентирани фактически основания, при наличие на които компетентните органи са овластени да откажат издаване на виза или влизане в страната на чужденец. В оспорения акт ответникът е визирал две от тях.

Съгласно чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже целта и условията на планирания престой. Следователно издаването на благоприятен за молителя акт е обусловен от кумулативната даденост на две фактически основания – да бъдат установени от една страна целта на планирания престой, а от друга – условията за него.

С разпоредбата на чл.10, ал.1, т.24 ЗЧРБ законодателят е предоставил в правомощие на администрацията да откаже издаване на виза в следните четири хипотези: когато са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната преди изтичането на визата, за която кандидатства.

Видно от заявлението за издаване на виза тип „С“, Г. С. е декларирал като цел на престоя „туризъм“ с група, с необходимост от краткосрочна виза, като е отбелязал, че се касае за второ пътуване.

Съгласно чл.27, ал.6 от НУРИВОВР, определените по чл. 27, ал. 2 консулски длъжностни лица, преди да вземат решение по заявлението за издаване на виза, извършват проверка на декларираните данни и представените документи и задължително изпращат заявлението до Националния визов център за проверка в автоматизираните национални информационни фондове, Ш. информационна система и Визовата информационна система на Европейския съюз, както и за консултиране с друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, в случай че е заявено такова по реда на чл. 22 от Визовия кодекс.

Видно от писмо, изх. № Ко-34-60/23.02.2022 г., консулското длъжностно лице е изпратило информация относно подаденото от жалбоподателя заявление за получаване на виза до МВнР, КО. В същото е отбелязало констатираните от него неясноти, относно заявения план за туристическо пътуване.

Настоящият съдебен състав споделя направената от консулското длъжностно лице констатация, че е налице разминаване между отразеното в самолетния билет летище, от което жалбоподателят е следвало да отпътува и това, отразено във ваучера. От посоченото следва, че така представените доказателства от страна на жалбоподателя поставят неясноти относно условията за престоя му в страната – осн. за отказ по чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ.

В заявлението за получаване на виза, жалбоподателят е направил отбелязване, че се касае за второ пътуване. Видно от писмо, изх. № Ко-34-60/23.02.2022 г., към заявлението си, жалбоподателят приложил график за друга екскурзия по маршрут С.-П.-Б.-С., състояла се през месец 11 2021 г., в която той не е участвал. Настоящият състав счита, че изложеното поражда основателни съмнения относно надеждността на направените от чужденеца изявления, поради което ответникът правилно е квалифицирал тази констатация като основание за отказ по чл.10, ал.1, т.24 ЗЧРБ.

По изложените съображения съдът приема, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, при спазване на изискванията за форма и съдържание, без да са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и при правилно

приложение на материалния закон. Жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

На основание чл. 81 ГПК във вр. с чл.144 АПК съдът следва да се произнесе по претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски. С оглед изхода на спора и по аргумент от противното на чл. 143, ал. 1 АПК на жалбоподателя не се дължат разноски, като при отхвърляне на претенцията за разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

Ответникът не претендира присъждане на разноски, поради което по аргумент от противното на чл. 81 ГПК във вр. с чл.144 АПК въпросът с тяхната дължимост съдът служебно не обсъжда.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. С. /G. S./, [дата на раждане] в С., Х.,И., гражданин на И. срещу Отказ за издаване на виза вид “С“, постановен от консулско длъжностно лице в посолството на Република България в [населено място], И., обективиран върху стандартен формуляр с дата 07.03.2022 г.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: